

Μανουήλ ὁ Ἀρμένιος μόνον
μοῦ συνεῖχε τὸν θρόνον.

Εἰς τῆς Δίχης ὑπείκω τὴν ψῆφον νοῶν·
Ὁ χρυσὸς ἔσως λάμπ' ὑπὲρ ἓνα υἱὸν
εἰς ἀστόργων βαρβάρων τὸ βλέμμα.
Ὁ υἱὸς ὅστις μόνος τὸ Κράτος φρουρεῖ,
εἰς τὴν πλάστιγγ' αὐτὴν τοῦ Δικαίου βαρεῖ
πλέον ἢ τῶν ἀνάκτων τ' ἀφυλάκτον στέμμα.
Ὅχ' ἡ μήτηρ του μόνον, αἰτοῦσα τὸ θρέμμα
μ' ἐγκαλεῖ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Πατρίς προχωρεῖ
νὰ ἐγκλείσ' εἰς τὴν γραίαν ἀγκάλην
τὸν στρατάρχη τῆς πάλιν.

Ἄς τὸν λάβουν ὀπίσω ἐν πάσῃ τιμῇ!
Εἶναι πάντοτ' ἐπίκαιρος πᾶσα στιγμή.
ἂν τις κείμενον ἄδικον αἶρῃ.
Διατάσσω πρεσβεῖαν λαμπράν, ἀγαθὴν,
ν' ἀναχθῇ παραχρῆμα, μὲ δώρων πληθύν
ἀσπασμοὺς Μανουήλ τῷ στρατάρχει νὰ πέρῃ·
Ὁ Θεόφιλος δεῖται συγγνώμης καὶ χαίρει
ἐξελθὼν ἀπὸ ζόφου ἀπάτης βαθύν
καὶ σὲ ἀγεῖ ὃ τὴν πρώτην σου θέσιν,
τῶν στήθων του τὴν μέσιν.

Σὺ δέ, γραία, καρποῦ τὰς προτέρας τιμὰς
κ' ἔσο μήτηρ καλὴ καὶ σεπτὴ δι' ἡμᾶς,
ἔως οὐ ὁ υἱὸς σου προβάλλει. —
Τὸν μονάρχη μυρία γεραίρει φωνή.
τῶν σαλπίγγων κλαγγὴ τοὺς αἰθέρας δονεῖ,
κ' ἡ χαρὰ εἰς ἀπάντων τὰ πρόσωπα θάλλει. —
Εἶν' ὁ ἄρχων ἀκράδαντος, κ' εἶναι μεγάλη
κ' εὐτυχὴς καὶ γενναία ἡ χώρα, ἐν ἣ
Χεῖρ Δικαίου ἐγκαίρως πατάσσει
τῶν ἀδίκων τὰ θράση!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ πᾶν δύναται νὰ ἐφεύρῃ ὁ ἄνθρωπος, πλὴν τῆς
τέχνης τοῦ εὐτυχεῖν.

*

Ἡ χαρὰ ὁμοιάζει τὸν χειμερινὸν ἥλιον, ὅστις ἀρ-
γὰ ἀνατέλλει καὶ δύνει ἐνωρίς.

*

Ὁ δημοσιογράφος εἶνε ἡχώ διπλασιάζουσα τὸν
ῥχον.

*

Οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι καὶ οἱ διαρκῶς ἐργα-
ζόμενοι διὰ τοῦ πνεύματος κατέχονται ὑπὸ φόβου
τινὸς πρὸς πᾶσαν μεταβολὴν ἐν τῇ οἰκιακῇ διαίτῃ.
προτιμῶσι δὲ τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος καὶ ἂν
ἀκόμη ὑποφέρωσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐκ τούτου Νεμι-
λοῦσιν ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις, καίπερ ἀνιάρᾳ ἢ
ἐπικίνδυνος, εἶνε πάλιν προτιμότερα τοῦ ἀγνώστου,
ὅπερ θὰ προκύβῃ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς.

*

Ταξιδεύει τις εὐχαρίστως ἐν τῷ ἰδεώδει κόσμῳ,
ἀλλ' ἀναπαύεται μόνον ἐν τῇ πραγματικότητι.

*

Ἡ ἐπιτυχία εἶνε φυτὸν σπάνιον, τὸ ὅποιον διὰ νὰ
ἀνθήσῃ ἀπαῖ, ἰδίως δὲ διὰ ν' ἀνθήσῃ καὶ πάλιν ἀ-
παιτεῖ πολλὰς μερίμνας καὶ φροντίδας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ΑΣΒΕΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΘΟΙ

Παράδοσις Στενημαχιδῶν.

Ἄνωθεν ὀρμητικοῦ ποταμοῦ ἐκτιζετό ποτε
γέφυρα. Παράτολμος ἦτο ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἀρχιτέ-
κτονος· ἡ γέφυρα ὠκοδομεῖτο μονότοξος ἀπὸ
τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν ὄχθην. Μετὰ δύο δὲ
μόλις ἔτη συνετελέσθη ἡ οἰκοδόμησις αὐτῆς
καὶ ἦτο **θαῦμα ἰδέσθαι**. Τόσον ἦτο τὸ ὕψος τῆς
ἀψίδος, ὥστε οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἰστά-
μενοι διαβάται μόλις ἤκουον τὸν φοβερόν πά-
ταγον τῶν ὑπ' αὐτὴν ὀρμητικῶς κυλιόμενων καὶ
ἀφριζόντων ρευμάτων, ὡς κόρακες δ' ἐφαίνοντο
εἰς αὐτοὺς οἱ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
ἰστάμενοι καὶ θαυμάζοντες θεαταί.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς οἰκοδομῆς ἀνήλθε καὶ ὁ
νεώτατος τῶν κτιστῶν νὰ **καμαρώσῃ** τὸ μέγα
ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸς εἰργάσθη, λίθους
καὶ ἄσβεστον κομίζων.

Ἐνῶ δὲ ἵστατο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ πα-
ρετῆρει τὴν γέφυραν μὲ τὴν αὐτὴν στοργὴν καὶ
συμπάθειαν, μεθ' ἧς ἡ προτοτόκος μήτηρ τὸ
τέκνον της, ἤκουσε φωνὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ
τῶν πυκνῶν σπλάγχχνων τῆς ἀρτιτεύκτου γεφύρας.
Ἐκπληκτος ὁ νεαρὸς κτίστης προσήλωσε τὸ οὖς
αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ ἤκουσε τὸν ἐξῆς σύν-
τομον διάλογον μεταξὺ ἀσβέστου καὶ λίθων:

Εἰς λίθος. Ὡραῖον ἀληθῶς ἔργον ἀπετελέσα-
μεν. Πλὴν τίς οἶδε; πρὸ τινων ἐτῶν ἤμην εἰς
τὴν γωνίαν λαμπροῦ τοίχου, ἀλλ' εἰς τὴν πρῶ-
την βροχὴν κατερεῦσαμεν.

Ἄλλος λίθος. Μετὰ πολλῶν ἀξιοτίμων συν-
τρόφων ἀπετελοῦμεν οἰκοδόμημα ἀρχοντικόν.
Ἄλλὰ δὲν διετηρήθημεν οὐδὲ πέντε ἔτη· μι-
κρὸς χεῖμαρρος μᾶς παρέσυρε.

Τρίτος λίθος. Ὀλίγον πρὶν περισυλλεγῶ μεθ'
ὑμῶν, ἀπετέλουν τὸ ὑπέρθυρον μεγάλης οἰκο-
δομῆς πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀποπερατωθείσης· ἀ-
σθενὴς ὅμως σεισμὸς μᾶς μετέβαλεν εἰς σωρόν.

Ἄσβεστος. Οὕτως ἔπρεπε νὰ συμβῇ, φίλ-
τατοι, ὡς συνέβη· διότι οἱ κτίσται παρημέλη-
σαν ἐμέ. Ἄ! ἀγαπητοί μου λίθοι, συγκατή-
σατε ἐμὲ τὴν ἀσθενῆ ἔξ μόνον μῆνας, καὶ ὑπό-
σχομαι ἐγὼ νὰ κρατήσω ὑμᾶς ἰσχυροὺς καὶ ἀ-
διαλύτους ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν.

Εἰς γηραιὸς λίθος. Ἐχεις δίκαιον, ἀπαλὴ
καὶ ἀφράτη ἄσβεστε· μέινε μὲ ἡμᾶς ἐν ἔτος πι-
στή, καὶ τότε θὰ γείνωμεν ἐν σῶμα ἄθραυ-
στον, εἰς συμπαγῆς βράχος.

Ἡ ἄσβεστος καὶ οἱ λίθοι ἔδωκαν ὑπόσχεσιν
ἀμοιβαίας συγκατῆσεως, καὶ ἡ γέφυρα ὑψού-
ται πολλοὺς ἤδη αἰῶνας ὑπὲρ τὰ ταραχώδη